

Chương 66

Huyết Chiến Xà Lung Cốc

Độc Cô Thanh Tùng run run giọng:

- Ngoại công! Chỉ vì tôi muốn cho chánh nghĩa võ lâm được hoàng khai quang bá, tôi phải thủ hộ chiếc Kim Đỉnh này. Từ nay, thần vật sáng chói huy hoàng, xứng đáng với hoài niệm của người xưa. Thần vật sẽ là tượng trưng của công đạo giang hồ, thần vật sẽ là khuôn vàng thước ngọc cho thiên hạ võ lâm.

Cửu Long Thần Ma trang nghiêm gật đầu:

- Phải đó, Ngoại tôn à! Ngoại tôn là bậc kỳ tài trong thiên hạ ngày nay. Ngoại tôn rất xứng đáng gìn giữ thần vật. Với danh hiệu Ngũ Tuyệt Ma Vương, Ngoại tôn có thừa bản lãnh tạo uy tín cho thần vật, từ nay quần ma cũng như quần hùng sẽ không còn dám vượt lễ quy cũ võ lâm. Song...

Lão mớ màng về dĩ vãng:

- Ta nhớ lại hành vi suốt mấy mươi năm qua, tự thấy thẹn mình dự chen trong hàng ngũ võ lâm...

Độc Cô Thanh Tùng biết Cửu Long Thần Ma đang hối hận vô cùng, chàng an ủi:

- Ngoại công bất tất phải nghĩ ngợi xa vời! Biển khổ mênh mông quay đầu là thấy bến giác ngộ. Con người ai không lụy trầm vì thế tục? Song cái quý là ở chỗ mình sớm thức ngộ lỗi lầm, thiên lương bừng dậy là phẩm cách phục hồi...

Rồi chàng hỏi:

- Tại sao Ngoại công lại gọi tôi là Ngũ Tuyệt Ma Vương?

Cửu Long Thần Ma nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Dù muốn dù không, Ngoại tôn cũng đi khai trường sát kiếp, máu đã chảy nhiều vì bàn tay của Ngoại tôn, nên danh hiệu Ma Vương rất thích hợp. Còn như Ngũ Tuyệt, bất quá từ tuyệt học của Ngoại tôn mà thành tên gọi: Hoá Huyết Công, Cửu Âm

Huyền Công, Thần Phong Công, Thiên Oai Công, Hàn Man Chỉ Công. Trên đời này ai thắng nổi Ngoại tôn! Ngoài ra, cái danh hiệu Ma Vương có tác dụng đối với quần ma, mà Ngoại tôn là người của chánh đạo, thì phần việc thiêng liêng là thống hợp Hắc Bạch lưỡng đạo. Ta tưởng tước hiệu đó rất xứng với Ngoại tôn vậy.

Độc Cô Thanh Tùng chưa xót vô cùng.

Nhớ đến Thần Phong Công, là nhớ đến Công Chúa. Nhớ đến Thiên Oai Công là nhớ đến Địa Tướng! Hai vị đó còn giữ thái độ lạnh lùng với chàng chăng?

Chàng nghĩ, có lẽ rồi Ngũ Tuyệt sẽ trở thành Tam Tuyệt!

Chàng nhìn sang Cửu Long Thần Ma, thấy lão vẫn trầm buồn man mác, vội an ủi:

- Ngoại công không nên bi thảm như thế!

Cửu Long Thần Ma lắc đầu:

- Bình sanh ta chỉ làm những điều bất nghĩa, bất nhân, ta biết tội nghiệt quá nhiều, chỉ có cái chết mới chuộc hết tội lỗi ta đã làm! Ta còn mặt mũi nào nhìn thấy người trong võ lâm!

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão không chớp mắt, chàng kêu lên:

- Ngoại công nghĩ thế là sai rồi! Quá khứ dù có thế nào, cũng vẫn là quá khứ, chỉ có tương lai mới đáng kể! Những vấp vấp đã qua giúp cho Ngoại công thấy con đường ngay phải đi thì con đường ngay đó là cứu cánh của những ngày còn lại mà Ngoại công tận dụng để hối cải tiền phi, như vậy là thuận với đạo trời, Ngoại công phải dốc lòng hướng thiện. Chỉ có hướng thiện mới làm tiêu tan được oan nghiệt, chứ chết đi thì được việc gì? Chết mà oan nghiệt chưa tiêu tan, cái chết đó chỉ có nghĩa là mình trốn tránh một cuộc chịu đựng, trốn tránh một hình phạt tinh thần, cái chết đó không dừng cảm chút nào, trái với lời khuyên dạy Đại hùng Đại lực của Đạo gia!

Chàng dừng lại một giây:

- Huống chi, trong hàng ma đầu, còn chán kẻ ngoan cố, họ chưa thức ngộ ăn năn, họ còn kém xa Ngoại công vạn dặm. Nên mừng là phải, sao Ngoại công lại thương cảm phạm mình quá độ mà yếu lòng tìm lối thoát không can đảm chút nào!

Cửu Long Thần Ma sáng mắt lên, đặt tay lên chiếc Kim Đỉnh, đồng dạc tuyên ngôn:

- Cửu Long Thần Ma họ Kim tên Đỉnh này, từ nay nếu còn một hơi thở, sẽ dùng hơi thở đó phục vụ cho chủ nhân Kim Đỉnh, dù có chết cũng không từ. Kim Đỉnh sẽ là biểu tượng của chánh nghĩa võ lâm. Lão phu xin thề.

Độc Cô Thanh Tùng phẫn khởi tâm thần, cũng đồng dạc tuyên thệ:

- Độc Cô Thanh Tùng này nguyện đem tâm lực hộ trì thần vật, bảo toàn chánh khí giang hồ. Kim Đỉnh còn, người còn! Kim Đỉnh mất, người mất! Tôi xin thề!

Một bóng đen từ bên ngoài bay vút vào, Nga My Lão Nhân xuất hiện.

Lão nhân cười khoái trá:

- Có chí khí thay! Chiếc thần vật này không về người thì còn về ai?

Cửu Long Thần Ma tự bao giờ không hề gặp mặt Nga My Lão Nhân lần nào, nên chưa biết lão là thân hay thù, vội lùi lại ba bước, cánh tay còn lại đưa lên cao, quát:

- Người là ai?

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp gọi:

- Dừng! Ngoại công! Đó là Nga My Lão Nhân! Ngoại công dừng lại!

Tuy không biết mặt, chứ Cửu Long Thần Ma từng nghe danh Thế Ngoại Tam Lão Nhân, hàng tiền bối cách lão mấy thế hệ, lão lại đang hướng tâm hành thiện, lập tức lão chỉnh đốn tạ lỗi:

- Thế ra chính là Nga My Lão tiền bối? Một bậc Thế Ngoại thần tiên! Kim Đỉnh tôi có mắt không trông, thật đáng tội chết!

Lão quỳ xuống, lạy một lạy.

Nga My Lão Nhân cúi xuống đỡ Thần Ma đứng lên:

- Người đã ưng thuận quảng con dao đồ tể rồi, lão phu thành thực mừng cho đó! Đáng lẽ lão phu phải vì nhân loại mà tỏ sự biết ơn người!

Cửu Long Thần Ma cảm động:

- Tiểu bối đâu dám nhận sự quá khen!

Nga My Lão Nhân điểm một nụ cười:

- Độc Cô Thanh Tùng! Hôm nay, người đã thu hồi chiếc Kim Đỉnh, rồi người lại phát lời thề trọng đại, vậy không nên bỏ lỡ cơ hội!

Độc Cô Thanh Tùng và Cửu Long Thần Ma nghiêm trang chờ nghe.

Nga My Lão Nhân nhìn cả hai một thoáng:

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, chết đi sống lại, hận đời quá lắm, tính ác độc càng tăng, nếu để lão ác ma đó sống thêm một ngày nào, là sanh linh còn đổ máu thêm ngày ấy. Nên thừa dịp hôm nay lão đến đây, trừ diệt lão cho rồi, chấm dứt một mối đại họa.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Nhưng tiểu sanh có cái hẹn mười hôm với lão, nếu bây giờ mình động thủ, chẳng hoá ra thất tín sao?

Nga My Lão Nhân suy nghĩ một chút:

- Trên giang hồ, không phải mọi cuộc ước hẹn đều giữ đúng, có lúc nó phải sớm hơn hạn kỳ, có lúc nó phải chậm trễ lại, hoặc huỷ bỏ cũng nên, tùy trường hợp. Hôm nay vì nhu cầu chánh nghĩa, mình có thể đốt giai đoạn như thường, miễn mình không trốn tránh cuộc ước hẹn để mang tiếng khiếm nhục. Bất quá, người lựa lời khích động lão ấy, cuộc đấu sẽ có thể khai diễn ngay, cần gì phải đợi đúng năm mươi hôm nữa?

Lão Nhân lấy cái sừng tê ngưu trao cho chàng:

- Người dùng vật này mà khích lão ấy. Phần ta, ta bảo hộ chiếc Kim Đỉnh cho!

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nhận Vạn Niên Tê Giác, cao giọng thốt:

- Xin tuân mạng lão tiên bối!

Chàng phóng mình bay ra ngoài cốc.

Cửu Long Thần Ma chớp mắt gọi to:

- Ngoại tôn thông thả một chút. Theo ta, mình nên hạ sát Bích Nhân Thần Tăng trước, cho rảnh một tay. Muốn hạ sát lão ác tăng, mình cần làm như thế này...

Lão kể miệng thì thầm bên tai Độc Cô Thanh Tùng mấy tiếng, Độc Cô Thanh Tùng gật đầu.

Nga My Lão Nhân cười nhẹ, ôm chiếc Kim Đỉnh, phát ống tay áo nương gió bay đi.

Độc Cô Thanh Tùng quát lớn:

- Kim Lão Ma! Nếu người không giao chiếc Kim Đỉnh cho ta, nhất định người phải chết!

Cửu Long Thần Ma bật cười ha hả:

- Độc Cô tiểu tử! Người đừng bức bách người quá lắm. Ta sẽ liều một sống một chết với người! Đừng hòng chiếm được thần vật!

Lão háy mắt ra hiệu với chàng, đoạn chạy bay ra phía cốc khẩu.

Độc Cô Thanh Tùng rung nhẹ đôi vai, cấp tốc bay theo, chàng vừa bám sát, vừa hét:

- Kim Lão Ma! Chạy đi đâu cho thoát? Nếu có can đảm hãy trở lại tiếp vài chương của ta xem nào!

Cửu Long Thần Ma gần giọng:

- Ta thừa nhận người có công lực hơn ta, nhưng đừng hy vọng thủ đắc Kim Đảnh! Vô ích!

Quanh qua lộn lại, trong chớp mắt cả hai đã đến cốc khẩu. Cửu Long Thần Ma gấp giọng gọi:

- Thần Tăng đâu! Thần Tăng! Tiểu tử lợi hại vô cùng! Xin Thần Tăng tiếp một tay!

Bích Nhãn Thần Tăng khua hai tiếng mõ kinh, ứng tiếng:

- Kim huynh đừng sợ! Có Tổ sư bên ngoài, liệu hấn không còn tung hoành được nữa đâu!

Cửu Long Thần Ma kêu lên thất thanh:

- Thần Tăng! Thần Tăng! Mau mau đến tiếp lão phu! Tiểu tử đã đến sát quá rồi đấy!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Kim Lão Ma! Người tưởng lão ác tăng sẽ cứu nạn người được à? Lão ấy có đến, cũng chỉ để chết đôi chết bạn với người thôi. Ha ha!

Chàng giở ba thành công lực, đánh ra một chương Quỷ Phủ Âm Công. Cửu Long Thần Ma cũng giở Cửu Long Huyền Công ra chống trả. Cả hai cố ý tạo thành tiếng động to lớn. Họ vừa đánh vừa la hét vang rền, như cuộc tử chiến đã khai long trời lở đất.

Bùng! Bùng! Bùng!

Cửu Long Thần Ma rít lên:

- Tiểu tử lợi hại thật!

Độc Cô Thanh Tùng bật cười sang sảng:

- Hôm nay, nếu ta để người chạy thoát, quyết chẳng bao giờ còn dùng đến danh hiệu Liệt Mã Cuồng Đanh nữa vậy!

Một tiếng hét vang lên, chấn động cả cốc khẩu, tiếng vang trong lòng cốc âm âm, Bích Nhãn Thần Tăng bay mình tới nơi. Lão quát to:

- Tiểu tử! Bất quá ngươi là một Liệt Mã Cuồng Đanh giả mạo, tài nghệ gì hơn ai mà lớn lối?

Rồi lão gọi lớn:

- Tổ sư Tổ sư! Xin người ra tay thu dọn tiểu tử này cho bọn tôi! Hắn là cái mầm họa lớn lao của Huyết Ma Bang đó!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đứng bên ngoài cốc khẩu, cười nhẹ đáp:

- Không thể được! Ta với hắn có cái ước hẹn mười hôm, ta phải thủ tín với hắn! Đừng hy vọng ta sẽ làm gì cho các người!

Không còn làm sao hơn, Bích Nhãn Thần Tăng đảo bộ lướt tới.

Độc Cô Thanh Tùng nghe tiếng nói của Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, bật cười cao ngạo:

- Huyết Ảnh Tử! Đành rằng chúng ta có cái hẹn mười hôm, song nếu người muốn so tài ngay từ bây giờ, ta sẵn sàng chấp nhận. Độc Cô Thanh Tùng này chẳng có gì bất tiện cả!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cười cuồng dại, cười một lúc, đoạn nhấn mạnh:

- Có gì phiền mà người muốn chết gấp? Đống thêm một ngày là thú thêm một ngày, người không nhận ra như thế à?

Độc Cô Thanh Tùng “hừ” lạnh:

- Vị tất người làm gì nổi ta? Ta nghĩ kỹ lại rồi, không nên để cho người sống thêm thời gian đó, dù chỉ là mười hôm!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi chưa kịp đáp, Bích Nhãn Thần Tăng đã rút lên một tràng cười ken két:

- Độc Cô Thanh Tùng! Xà Lung Cốc là nơi vào dễ mà ra khó, người hãy dọn mình về với Diêm Chúa đi là vừa!

Lão gọi to:

- Kim huynh đâu! Minh liên thủ xuất chiêu xem tiểu tử hung hãn như thế nào?

Lời đề nghị của Thần Tăng trùng ngay dự mưu của Cửu Long Thần Ma và Độc Cô Thanh Tùng. Cả hai lộ vẻ mừng.

Cửu Long Thần Ma quát:

- Tiểu tử tiếp chiêu!

Độc Cô Thanh Tùng “hừ” lạnh:

- Liên thủ mà tấn công, nhưng sẽ có kẻ đơn thân sang bên kia thế giới!

Cửu Long Thần Ma hét:

- Câm ngay!

Thần Tăng và Thần Ma liên thủ thật sự, xuất phát chiêu đầu. Độc Cô Thanh Tùng sôi giận:

- Bích Nhãn Thần Tăng! Chính là người tự tìm cái chết, đừng trách ta đây. Thiếu gia sẽ siêu độ cho người chóng đến Niết Bàn.

Chàng vận khởi đủ mười thành lực, đẩy Tử Ấn Chưởng ra một vầng khí tím hiện lên, cuốn dồn tới chực phủ trùm Bích Nhãn Thần Tăng.

Chưởng thế của Cửu Long Thần Ma đi độ nửa chừng, đột nhiên chuyển hướng. Chưởng thế đó, thay vì đi tới, lại quật trở lại cùng một lúc với vầng khí tím bay sang, thành thử Bích Nhãn Thần Tăng bị cả hai ông cháu tiến công một lượt.

Bích Nhãn Thần Tăng có bao giờ tưởng tượng Cửu Long Thần Ma phản lại như vậy, nên lão tăng hoàn toàn không để ý, lão chỉ lưu tâm đến Độc Cô Thanh Tùng.

Thấy chàng xuất thủ, lão tăng hét lên:

- Người ...

Nhưng lão tăng không còn thì giờ phát thoại cho tròn câu, hai chiêu chưởng của Cửu Long Thần Ma và Độc Cô Thanh Tùng đã quét tới bên cạnh rồi.

Bích Nhãn Thần Tăng kêu “oái” lên một tiếng hãi hùng, máu tươi vọt ra nơi khoe miệng, bắn xa hơn ba trượng.

Lão chưa chết gấp, hơi thở còn hơi hóp nhẹ như đường tơ rung, lão ngã nhào trên đất, cố uốn mình lăn trở, mồm lí nhí:

- Kim ... người ... phản ...

Lão đã phát giác ra sự phản bội của Cửu Long Thần Ma đúng lúc lão hắt hơi thở cuối cùng, ôm hận theo tử thần về châu Diêm chúa.

Độc Cô Thanh Tùng phóng luôn một ngọn Hàn Man Chỉ, đưa đường cho lão ma tăng, chỉ phong thọc lủng một lỗ lớn nơi phía trái của ngực lão, lão chết mà đôi mắt vẫn mở trừng trừng, màu xanh đặc biệt biến dần thành trắng dã.

Cửu Long Thần Ma nháy lui hơn một trượng, rú lên thất thanh:

- Độc Cô tiểu tử giỏi thiệt, dám giết chết Thần Tăng. Người sẽ bị Huyết Ma Bang cùng Thiếu Lâm phái báo thù tàn độc!

Độc Cô Thanh Tùng “xì” một tiếng:

- Bích Nhãn lão quỷ là một cao tăng Thiếu Lâm Tự không gìn giữ quy luật, khuất thân làm nô lệ cho Huyết Ma Bang, nhục cả môn phái, dù có bị ta giết chết đi cũng chưa rửa hết tội. Đã không cảm ơn ta thì thôi, Thiếu Lâm còn thù ta thế nào được?

Đột nhiên, một giọng cười âm trầm vang lên gần đấy. Tiếp theo đó, có tiếng thốt đầy mỉa mai:

- Người đắc ý? Đắc ý với hành động ty tiện của người? Người tưởng không ai trông thấy người làm gì à? Tiểu tử dù cho người có giở muôn ngàn thủ đoạn, cái hy vọng chiếm ngôi vị độc tôn trong võ lâm còn xa, xa lắm. Đừng hy vọng vô ích!

Tiếp theo câu nói lại một tràng cười nữa nổi lên hăng hắc.

Độc Cô Thanh Tùng vội quay nhìn sang hướng đó, trông thấy Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, chàng cười lạnh:

- À! Ra người! Âm thầm mà vào đây, ẩn nấp mà xem người hành động, như vậy không ty tiện sao? Huyết Ảnh Tử! Người bất quá chỉ là một đống xương tàn may mắn được hồi sinh, đáng lý phải chui vào xó xỉnh nào đó mà hưởng ngày trời, lại cạy tài cạy sức tái hiện giang hồ, không sợ chết một lần nữa thì còn gì ngu bằng! Mau mau lui ra khỏi nơi này ngay, ta sẽ dung dưỡng cho sống sót thêm mấy hôm nữa hầu tròn ước hẹn với ta!

Huyết Ảnh Tử vẫn cười hăng hắc:

- Tiểu tử! Người muốn ta rời khỏi nơi này cho người và lão Cửu Long Thần Ma kia thủ đoạt chiếc Kim Đảnh à? Đừng nuôi mộng!

Độc Cô Thanh Tùng phẫn nộ:

- Người muốn thách thức ta ngay bây giờ so tài với người?

Dù Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không thách thức, Độc Cô Thanh Tùng cũng cố tìm lý do để giao thủ với lão, như Nga My Lão Nhân đã bảo với chàng, hướng chi lão đã tỏ vẻ cương quyết ngăn chặn chàng thu hồi Kim Đảnh? Vả lại, chàng đã lấy được chiếc Kim Đảnh rồi, thì chàng còn lo ngại gì nữa? Hạ Huyết Ảnh Tử sớm ngày nào là được rảnh rang ngày ấy để còn lo cứu nạn mẹ và các vị thúc bá chứ!

Hiện tại, lão quyết ngăn trở chàng, chàng còn chờ gì không chụp dịp để kết thúc sớm trường hợp còn thông thả giữa chàng và lão!

Huyết Ảnh Tử trừng đôi mắt xanh biếc nhìn thoáng qua Cửu Long Thần Ma, đoạn lạnh lùng thốt:

- Tiểu tử! Nếu người cao hứng, ta cũng sẵn sàng cho người được mãn nguyện, song người không nên oán hận ta hẹp lượng rút ngắn sự sống của người lại mười hôm nhé! Dĩ nhiên, cùng với cái chết gấp của người, hy vọng chiếm đoạt chiếc Vô Lâm Kim Đảnh cũng sẽ tiêu tan luôn. Còn tên ác ma Cửu Long kia, chắc chắn là ta không thể nào tha thứ được!

Huyết Ảnh Tử bước tới một bước. Cửu Long Thần Ma biến sắc.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, đảo bộ đứng chắn trước mặt Cửu Long Thần Ma. Chàng thấp giọng bảo:

- Ngoại công! Sự tình ở đây không có liên quan gì đến Ngoại công cả, còn ở đây làm gì? Hãy đi đi!

Chàng quắc mắt nhìn Huyết Ảnh Tử:

- Liệu người làm gì ta nổi mà hùng cao ngạo?

Huyết Ảnh Tử cười lạnh:

- Nổi hay không nổi, rồi người sẽ thấy, đừng nóng, tiểu tử!

Đôi mắt lão ngời lên màu xanh rợn, thân xác gầy đét như phồng to lên, lão bật cười quái dị:

- Người đã luyện được thuật hoá thân thành Huyết Ảnh, chúng ta có thể dùng Huyết Ảnh Công giao đấu với nhau chứ?

Tuy lão đề nghị như vậy, song lão đã ngầm vận khởi Hoá Huyết Công rồi. Khi lão buông dứt câu nói, lão biến thành Huyết Ảnh Nhân liền theo đó.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

“Ta có sợ gì lão? Nếu tự lực mà ta không thắng nổi lão, thì còn chiếc Tê Giác của Nga My Lão Nhân kia, ta khắc chế lão như thường. Bất quá, ta chột vật một tý thôi, bởi dù sao công lực của lão cũng đạt đến mức hoả hầu, muốn thu thập lão không phải là việc trong một giây một phút có thể làm xong.”

Chàng rất tiếc hiện tại chàng không còn sử dụng Đại Đế Thần Phong Chưởng nữa, bởi chàng đã phát thệ với Công Chúa chẳng bao giờ thi triển môn võ công đó.

Có lẽ Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi biết vậy, nên khinh thường chàng. Ngoài Thần Phong ra, trên đời này còn môn võ công nào khắc chế Huyết Ảnh Công nổi!

Chàng cao giọng đáp:

- Hoá Huyết Công là môn sở trường của người, do người truyền thọ cho ta, lấy cái sở thọ chống lại với người truyền thọ, ta lại sợ gì?

Chàng lập tức hoá thân thành Huyết Ảnh Nhân như Vưu Hồi.

Tuy Vưu Hồi vận công trước, song khí lực của lão chưa bình phục hẳn, nên kém phần linh hoạt hơn bình thường, còn Độc Cô Thanh Tùng thì đang hồi huyết khí phương cương, dù chàng vận công chậm trễ hơn lão, vẫn bắt kịp lão dễ dàng.

Cả hai đồng thời biến thành Huyết Ảnh Nhân, đối lập với nhau.

Cửu Long Thần Ma bất giác hãi hùng lo sợ. Tuy Độc Cô Thanh Tùng là người thân, song khi đã biến thành Huyết Ảnh Nhân rồi, con người mất hẳn bốn tánh, trở nên hiếu sát vô tướng, biết đâu chàng sẽ chẳng nhìn ra lão rồi bất thần hạ sát lão?

Lão cấp tốc phi thân ra xa vòng chiến, nấp vào một chỗ, theo dõi tình hình.

Đột nhiên Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi hú lên một tiếng lớn, bay vọt lên không, cuốn vòng cầu đáp xuống phía sau Độc Cô Thanh Tùng.

Giao đấu với nhau một lúc, Độc Cô Thanh Tùng và Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cùng rú lên một tiếng lớn, cùng nhào tới vươn hai bàn tay đỏ như máu chụp vào nhau.

Có lẽ sức va chạm làm chấn động cả hai, họ cùng lùi lại, bóng đỏ bứt ánh lên, trở thành mờ mờ đen. Họ điều tức một chút, rồi sáp vào nhau như cũ.

Họ nhào vô, dang ra như thế độ năm sáu lần. Bóng máu dần dần sạm lại.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

“Nếu đằng co với lão như thế này, biết đến bao giờ mới thủ thắng? Đã đến lúc mình phải dùng đến vũ khí rồi vậy!”

Chàng thò tay vào mình, lấy chiếc Vạn Niên Tê Giác ra.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không tỏ vẻ gì nao núng, lão hú vọng lên hai tiếng, bật cười khanh khách:

- Độc Cô Thanh Tùng! Cùng lắm là cả hai chúng ta đồng táng mạng, chứ người chẳng thủ thắng nổi đâu! Ta tưởng người nên thu Hoá Huyết Công, rồi phát xuất Thần Phong chưởng, may ra mới có hy vọng tạo ưu thế! Song ta bảo trước dù người có sử dụng môn công đó, người cũng không làm gì nổi ta!

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, dứt tiếng cười, chàng vẫn khởi Hoá Huyết Công sung mãn trở lại, biến thành Huyết Ảnh Nhân, bất thành linh nhào tới.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi không hề né tránh, lão bật cười quái dị, nghênh đón liền.

Hai bóng máu lại xoắn vào nhau.

Một tiếng rú vang lên, chuyển động cả Xà Lung Cốc. Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi như một quả bóng thủy tinh vỡ, bắn máu tung toé khắp bốn phía. Lão phi thân bay vút lên không trung bay đi. Máu theo đường bay rơi xuống, rải dài thành con đường đỏ, tanh tưởi vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão đã trúng một mũi tê giác vào mình trầm trọng. Chàng không bỏ lỡ cơ hội, đuổi theo ngay, vừa đuổi theo, chàng vừa phân tán Hoá Huyết Công, dùng thuật Quỷ Ảnh Vô Hình bám sát.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi vừa chạy vừa hét lên ầm ỹ. Máu đã chảy nhiều, lão dần dần kiệt sức, chân pháp chậm lại.

Độc Cô Thanh Tùng liệu vừa tầm, vận khởi Quỷ Phủ Âm Khí, đánh tới một chưởng.

Bùng!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi lãnh trọn cái chưởng đó, thân hình bị bắn vọt tới hơn ba trượng, rơi xuống đất.

Dù thảm bại như vậy, lão vẫn còn giữ được nhân quang xanh lạnh vô tưởng, lão trừng mắt nhìn chàng. Gương mặt lão trở nên hung dữ dị thường. Lúc đó, lão chưa tán giải Hoá Huyết Công, lão vẫn còn là một bóng máu, nhưng không chiếu ngời rực rỡ lắm.

Độc Cô Thanh Tùng đánh luôn một Cửu Âm Chưởng, Huyết Ảnh Tử bị hất tung đi ba trượng nữa, nhưng chẳng hề hấn gì cả.

Đã xuất chiêu hai lượt, công trúng đích, thế mà địch chẳng việc gì.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay trên thế gian này, trừ Thần Phong Công ra không một chưởng pháp nào có thể áp đảo nổi Huyết Ảnh Tử, ngay cả những lúc lão bị thương như hiện tại.

Bây giờ, chỉ còn có cách là cứ để nguyên tình trạng đó cho lão, máu trong người sẽ chảy dần dần, đến lúc khô kiệt thì lão chết. Còn như muốn cho lão chết gấp, tất phải làm sao cho máu chảy mau hơn, nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Độc Cô Thanh Tùng lại lấy chiếc Vạn Niên Tê Giác ra cầm tay.

Huyết Ảnh Tử trông thấy chiếc sừng, tỏ vẻ khiếp sợ liền. Lão gọi Độc Cô Thanh Tùng, với giọng van lơn tha thiết:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta biết là ta không thể sống. Một kẻ đã chết qua ba trăm năm rồi, đột nhiên mà sống lại, nếu phải chết đi lượt nữa, chẳng còn luyến tiếc việc gì. Song ta còn một đoạn tâm sự chưa hoàn thành, do đó ta còn phần nào ân hận...

Độc Cô Thanh Tùng giương tròn đôi mắt nhìn sững lão, đoạn lắc đầu:

- Ta không tin là người có một tâm sự gì! Người là một bộ xương khô từ ba trăm năm qua, nếu có tâm sự thì tâm sự đó thuộc về ba trăm năm trước, quá xa xưa rồi, có gì đáng kể nữa đâu?

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đột nhiên nhỏ lệ. Con người như lão lại khóc được, đúng là một sự kiện trên chỗ tưởng tượng của Độc Cô Thanh Tùng, một sự kiện kinh khủng. Đôi mắt xanh dờn của lão điểm lệ trông nào nùng ai oán làm sao.

Lão gật đầu, không đáp. Lão công nhận lời Độc Cô Thanh Tùng rất đúng. Tâm sự của lão thuộc về dĩ vãng, một cái dĩ vãng cách Độc Cô Thanh Tùng ít nhất cũng năm bảy thế hệ rồi, thì thời nhân còn ai lưu ý đến? Nó không có giá trị một thời sự sôi bỏng thì còn ai tha thiết đến làm gì?

Như vậy lão có nên nói ra không? Nói ra có khác nào nghe đọc một trang sử? Trên đời này có ai rung động vì một trang sử không? Trang sử dù oai hùng, dù hiển hách, nó vẫn thuộc về phạm vi trừu tượng, nó mất hẳn cả giá trị thực tế, thì còn ai tha thiết bằng một chén cơm hiện tại, một danh vị đang mưu cầu?

Lão cảm lạnh là phải. Lão không van xin Độc Cô Thanh Tùng phải nghe thuật.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ:

“Lão không còn sống bao lâu nữa. Để lão ôm mãi tâm sự đó, lão uất ức, lão căm hờn, kể ra cũng tội. Chi bằng ta cứ nghe xem lão nói gì. Có nói được, lão mới với niềm tiếc hận cho lão nhắm mắt được nhẹ nhàng.”

Chàng cao giọng tiếp:

- Huyết Ảnh Tử! Nếu người muốn giải bày tâm sự, ta cũng sẵn sàng nghe, song người hãy phân tán Hoá Huyết Công đi, rồi bình tĩnh thuật hết với ta. Vạn nhất, người cần ta giúp người việc gì không quá sức của ta, ta sẽ không từ chối!

Huyết Ảnh Tử y lời chàng, phân tán Hoá Huyết Công liền.

Lão hiện thân trở lại thân hình nhỏ bé, gầy guộc như que củi. Máu nơi ngực rỉ ra mãi.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão không còn công lực làm gì chàng nổi, nên chàng cất chiếc sừng tê ngưu vào người, đoạn thốt:

- Tâm sự gì, nói nhanh đi, để máu chảy quá nhiều, sức cùng lực kiệt, không thốt được nên lời mà hối hận đấy!

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi gật đầu. Trầm ngâm một chút, lão vào chuyện:

- Ta vốn họ Xuy, dòng dõi Xuy Vưu thời Huỳnh Đế. Vì muốn ẩn tàng nguồn gốc, nên ta lấy tên tiền nhân làm họ. Từ ngày tổ tiên ta thất bại trong tay Hiên Viên Đế, tiền nhân ta ẩn tích mai danh trong thâm sơn cùng cốc, nối tiếp từ đời này qua đời khác chỉ tập pho "Xuy Thị Chân Giải" là một pho bí lục võ công của giòng họ Xuy. Trải mấy ngàn năm, môn tuyệt học của nhà họ Xuy cứ mỗi một thế hệ lại kém giảm xuất sắc một phần, cuối cùng võ công lãnh hội so với nguyên bản hoàn toàn sai biệt như trời với vực. Những người đời trước không gia tâm nghiên cứu, chú giải để chỉ dẫn cho người đời sau, thành thử môn bí học gia truyền càng ngày càng mù mờ khó hiểu. Đến đời ta, cầm pho "Xuy Thị Chân Giải" trong tay, ta cố gắng nghiên cứu, tìm hiểu cách nào cũng không lãnh hội được những bí quyết tân kỳ. Ta như con người mù quáng lại lạc lũng giữa đêm dài đen tối.

Lão ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, mơ màng hương vọng về dĩ vãng. Một lúc sau, lão tiếp nối với giọng u buồn:

- Nhờ bẩm tánh thiên sanh đặc biệt của ta, ta cố công học hỏi luyện tập không hề nản chí, dần dần ta khám phá ra tất cả những kỳ diệu của pho Chân Giải, ta tin tưởng luyện được một thân võ nghệ, khả dĩ phục hưng cái thanh thế của họ nhà ta ...

Lão điểm một nụ cười, chừng như lão rất mãn nguyện về chỗ thành tựu của lão. Có thể bình sanh lão chưa hề tỏ lộ nhân tánh hồn nhiên như lúc này, lão hoàn toàn trở thành một con người thường, có đầy đủ cảm tình, biết rung cảm thật sự, khác hẳn lúc lão chỉ là một ác quỷ không tim óc, lấy sự giết chóc làm cái thú vui sống trên đời.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão đang sống lại những giây phút lúc lão còn là con người có nhân tánh, chưa biến thành ác quỷ, chàng tôn trọng sự trầm lặng của lão để cho lão trọn vẹn hồi ức kỷ niệm xa xưa. Nếu qua phút giây ngắn ngủi này thì lão hoàn toàn đứng ngoài nhân loại, lão sẽ phóng túng hung tâm bạo tánh như ác quỷ cuồng ma.

Chỉ trong lúc này lão mới thật sự là con người, mà con người thì dù sao cũng còn có chỗ được đồng loại thương cảm khác hẳn loài ác quỷ.

Độc Cô Thanh Tùng thành thật xót xa cho lão vô cùng. Thì ra, lão còn một điểm thiên lương thì mới có tâm sự được. Mất thiên lương thì những gì thuộc tư tưởng sẽ kết tinh thành mưu đồ mà thiên hạ thường lầm với tâm sự. Tâm sự do cảm tình chi phối, còn mưu đồ do ác tính phát sanh, đã gọi là ác tính thì không còn tình cảm là căn bản của thiên lương.

Chàng im lặng chờ nghe lão thuật tiếp, không thúc giục, không phê phán nhất gững.

Một lúc sau, lão tiếp:

- Tuy nhiên, dù ta có thông minh cách nào cũng không thể lãnh hội trọn vẹn bộ Chân Giải gia truyền, bởi lẽ ta chưa tạo tự được căn cơ võ thuật, cho nên ta có cái ý định xuất ngoại tìm danh sư, nhờ đào tạo cho mình cái căn cơ cần thiết đó, rồi ta tự luyện tập theo pho Chân Giải để trở nên một bậc đại thành. Trước khi ra đi, ta giao bộ Chân Giải cho hai người em gái của ta gìn giữ. Kỳ ngộ đưa duyên, ta được danh sư truyền thọ võ công siêu thượng. Khi trở về thì nhà vắng vườn hoang, hai em ta đã biệt tích phương trời. Ta rời quê hương.

- Trong bước đường luân lạc tìm lại người thân, ta may được pho Hoá Huyết Chân Kinh, luyện thành Huyết Ảnh. Rồi từ đó, ta trở thành kẻ thù công cộng của thiên hạ võ lâm. Ở dĩ ta hận đời vì ta cho đời đã hãm hại hai em ta, nếu chúng bị đời hãm hại thì ta có bốn phen tận diệt người đời để trả thù cho chúng. Ta không ngần ngại khai trường sát kiếp.

Lão kết luận:

- Sự thật hai em ta tạo ngộ thế nào đó là điểm quan hoài mà trọn đời ta không được thoả mãn. Ta không bảo vệ được hai em ta, thành ra ta ân hận vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng thở dài:

- Dù sao, người cũng đã sát hại quá nhiều sinh mạng, tội nghiệt cấu kết sâu dày, trời hờn, đất oán, tránh đến sao khỏi sự tương báo thảm thương?

Huyết Ảnh Tử buồn rầu:

- Ta còn biết làm sao hơn? Khi con người hoá thành Huyết Ảnh, thì nhân tánh mất hẳn, hơn nữa ta muốn tạo cho mình một thịnh danh, ác danh cũng được mà thiện

danh lại càng hay, miễn sao thỉnh danh đó truyền đến tai em ta, chúng sẽ tìm ta. Vô hình chung, ta đã trở thành kẻ thù của thiên hạ võ lâm. Chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc, chứ bản tâm ta có muốn thế đâu!

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ thông cảm:

- À! Ra thế!

Máu nơi vết thương cứ trào ra mãi. Từng cơn đau đớn hiện trên gương mặt nhăn nheo của lão. Lão cố gượng chống chọi với niềm khổ sở đang lớn mạnh, khổ sở tinh thần lẫn thể xác, phều phào hỏi:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người có thể giúp ta?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão:

- Người muốn ta giúp làm sao?

Huyết Ảnh Tử mơ màng:

- Tìm hai em gái của ta!

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Tìm hai bà ấy? Người bảo ta tìm hai vị tiền bối của ba trăm năm trước? Tìm đâu? Dù ta có xuống địa phủ mà tìm, đã chắc gì lại gặp?

Chàng dịu giọng:

- Hiện tại, ta đã thông cảm nỗi niềm u ẩn của người rồi, ta có thể tôn xưng người là tiền bối, không còn xem người là một cừu nhân, người nên quên đi những gì đã xảy ra giữa chúng ta, để nhẹ hồn mà về âm cảnh.

Đột nhiên Huyết Ảnh Tử lộ vẻ giận dữ:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta là kẻ đang hấp hối, tình cảnh đáng thương hại như vậy, người không thể hứa với ta một điều sao? Người nhẫn tâm đến thế à?

Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn nói:

- Tiền bối đừng nóng giận. Tôi có thể hứa giúp tiền bối làm chứ! Song tìm một người thuộc ba trăm năm về trước, là tìm làm sao? Có lẽ nào người đó còn sống đến ngày nay? Tiền bối bảo tôi làm một việc mà trên đời này không một ai có thể làm, tôi còn biết đáp ứng làm sao với tiền bối?

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cố gắng giải thích:

- Ta không nhất thiết nhờ người tìm em ta, mà chỉ nhờ người tìm pho “Xuy Thị Chân Giải”, chuyển đến những người còn lại trong cánh họ ta, làm báu vật gia truyền. Ta không muốn một bí học của nhà ta mai một theo cái chết của ta!

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Điều đó, tôi có thể hứa với tiền bối là sẽ cố gắng làm tròn, nếu suốt đời tôi, tôi không thành công, tôi sẽ di ngôn cho những thế hệ sau tôi, tiếp tục thực hiện cho bằng được tâm nguyện của tiền bối.

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cố điểm một nụ cười héo hắt:

- Độc Cô Thanh Tùng! Ta cảm kích sự khẳng khái của người vô cùng.

Máu chảy mãi, một lúc sau, lão nhắm mắt lịm dần, lịm dần.

Thế là xong một kiếp người.

Vừa lúc đó, có tiếng gió rít trong không gian, tiếng gió do sự di động của nhiều người, ào ào như ngàn cây chuyển cành, lá đổ.

Vạn Cực Đế Quân xuất hiện, trường kiếm cầm tay, theo sau lão có trên hai mươi người vận y phục màu tím sẫm.

Vạn Cực Đế Quân hét to:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người sát hại tổ sư ta, người cướp con ta, người với ta phải một còn một mất!

Thấy khí thế của lão quá hung mãnh, Độc Cô Thanh Tùng chợt sanh ra một ý niệm, thầm nghĩ:

“Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi đã chết rồi, nếu tiếp thu được máu tươi, lão sẽ sống lại như thường. Mình không thể dung dưỡng cho trường hợp đó tái diễn nữa.”

Chàng không lưu ý đến Vạn Cực Đế Quân, ngậm vận công lực dồn vào bàn tay đánh một chưởng vào đống xương khô của Vưu Hồi.

Bùng!

Cát bụi, đá bốc bay lên mịt mù, hoà lẫn với mảnh xương tàn của Huyết Ảnh Tử.

Vĩnh viễn Vưu Hồi không còn sống lại được nữa. Thân xác lão đã hoà chung với cát bụi, thân danh của lão từ nay theo gió cuốn về ngàn, để lịm dần trong quên lãng của người đời.

Đoạn day qua Vạn Cực Đế Quân, chàng bật cười ha hả:

- Vạn Cực Đế Quân! Người đến chậm một bước! Ta đã thu hồi chiếc Vô lâm Kim Đánh rồi! Người muốn tìm lão con của người? Được lắm! Cứ chỉ cho ta biết người giam cầm mẹ ta và các vị thúc bá ta nơi nào, ta hứa sẽ không bao giờ làm khó dễ gì đến con của người cả! Người nghĩ sao?

Vạn Cực Đế Quân cầm hờn nhìn chàng. Một lúc lâu, lão buông gọn:

- Có chắc như lời người nói không?

Lão chưa tin là chiếc Kim Đánh đã về tay chàng. Lão phân vân bán tính bán nghi.

Chàng đã vào đến đây rồi, rất có thể chàng đã chiếm được chiếc Kim Đánh, mà cũng có thể chàng đánh một đòn tâm lý lung lạc tinh thần lão. Có khi nào Bích Nhãn Thần Tăng và Cửu Long Thần Ma dám trái lệnh của lão mà chỉ chỗ chôn dấu cho chàng?

Tài nghệ của chàng thừa áp đảo cả hai, song họ có thể chết chứ chẳng bao giờ phản bội lão.

Để chắc ý hơn, lão nhìn quanh một vòng, quan sát tình hình.

Bỗng, lão thấy xác của Bích Nhãn Thần Tăng nằm một góc, lão run người lên. Tay lão lập tức vung ra, thanh trường kiếm ngời chớp, vẽ thành muôn đóa hoa sáng bạc, đổ như mưa xuống đầu chàng.

Lão rít lên:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người đã đoạt chiếc Kim Đánh rồi?

Độc Cô Thanh Tùng quét cánh tay một vòng, phát chưởng phong toả thế kiếm của Vạn Cực Đế Quân, bật cười lớn:

- Vô lâm Kim Đánh là thần vật, chí báu trên đời, đâu thể về tay bọn tà ma được mà người nuôi hy vọng chiếm hữu?

Vạn Cực Đế Quân đảo tít trường kiếm, tay kia vẫy bọn áo tím:

- Vây kín tiểu tử cho ta! Lần này mà hấn trốn thoát các người sẽ mất mạng cả lũ với ta!

Hơn hai mươi tên đại hán áo tím rầm rập “vâng” một tiếng, chấn động trọn vùng Xà Lung Cốc. Chúng tràn đến hùng mãnh như sóng trùng dương, hơn hai mươi thanh báu kiếm chớp lên, hàn quang toả rợp không gian.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc tung ra mấy chưởng liên tiếp, quét bạt bọn áo tím dội trở lại hơn mười trượng.

Chàng bật cười sang sảng:

- Vạn Cực Đế Quân! Thanh Tử Long Kiếm ở đâu, sao không mang ra mà dùng? Ha ha! Kiếm khí Tử Long rộng tầm ba trượng, lấy mạng người không cần chạm trúng kiếm, lợi hại như thế nào, rất tiếc cho người đó. Còn bọn kia, có làm gì ta nổi với mấy tắc thép vô dụng đó! Xua chúng vào, chỉ uống mạng oan dưới chưởng kính của thiếu gia thôi!

Vạn Cực Đế Quân cười lạnh:

- Độc Cô Thanh Tùng! Hôm nay dù người có bay lên trời, chui xuống đất, nhất định cũng không thoát khỏi tay ta rồi!

Độc Cô Thanh Tùng hét lên một tiếng, vận khởi Quỷ Phủ Âm Công, đánh ra một Tử Ấn Chưởng.

Vạn Cực Đế Quân rít lên một tràng cười ghê rợn, tay hữu tung ra Hoá Huyết Chưởng, tay tả quét báu kiếm một vòng, vừa quát:

- Tất cả vào ngay!

Hơn hai mươi đại hán áo tím cùng di động, hơn hai mươi đạo kiếm quang cùng loé lên.

Đong, dù công lực tu vi của họ có thâm hậu đến bậc nào, còn lâu lắm họ mới là địch thủ của Độc Cô Thanh Tùng. Những kỳ công tuyệt học của họ trở nên vô dụng trước chưởng pháp ảo quyền linh diệu của chàng.

Tuy nhiên, họ vẫn giữ chặt vòng vây vững chắc, kiếm quang như vách sắt tường đồng, họ không áp đảo được chàng mà chàng cũng không xung phá vòng vây trong nhất thời nổi.

Vạn Cực Đế Quân sôi giận đến xám mặt. Lão hú vọng lên một tiếng dài, âm vang cao vút tận mây.

Tiếng hú của lão chưa dứt, từ xa có tiếng hú đáp lại.

Trong chớp mắt, ba bóng người lao vút đến nơi, nhanh như điện nháy, quanh mình ba người đó, ẩn ước có Tử quang loé lên.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay trong ba người sắp đến, có một kẻ thủ Tử Long Kiếm.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc, hỏi gấp:

- Vạn Cực Đế Quân! Thế người đã huy động toàn lực đến đây à? Được lắm! Độc Cô Thanh Tùng này sẽ nhân cơ hội này tận diệt các người một lần cho tiện!

Vạn Cực Đế Quân cầm chắc thế nào cũng hạ được chàng, lão luôn hò hét, cổ võ cho mấy mươi tay kiếm vừa giữ chặt vòng vây, vừa từ từ khép lại.

Độc Cô Thanh Tùng phấn động thần oai, đánh ra mấy chưởng, chặn đứng đợt sóng người.

Vạn Cực Đế Quân hét to:

- Vào! Vào ngay! Đừng để tiểu tử có thời gian dưỡng sức!

Hơn hai mươi kiếm thủ lại cùng hét lên, cùng ồ ạt xông tới, bất kể chưởng kinh của đối phương lợi hại như thế nào, song mấy lượt tràn thì mấy lượt rút, mỗi lần rút lại xa hơn vị trí cũ một chút, không khác nào sóng biển trải lên bãi cát để gấp rút cuộn về khơi.

Dù sao chúng cũng là số đông, gia dĩ chúng lại dùng kiếm nên khí thế vẫn còn hung mãnh như thường trước áp lực hùng hậu của Độc Cô Thanh Tùng.

Đã đến lúc chàng thấy cuộc chiến hết sức cam go, hơn lúc nào hết.

Từ khi khởi hấn với Huyết Ma Bang, lần này quả thật Vạn Cực Đế Quân quyết liều một sống một chết với chàng. Thà cả hai cha con cùng chết, nếu may mắn cục diện xoay chiều thì cả hai cùng sống mà địch thủ sẽ bị loại trừ vĩnh viễn.

Chàng hồi tiếc:

“Nếu hiện tại ta có chiếc Quỷ Vương Trượng trong tay thì chẳng những ngàn ấy người mà dù có đông gấp mấy lần, vị tất ta phải lo ngại?”

Nghĩ đến chiếc Quỷ Vương Trượng, chàng nhớ Xạ Phách Châm. lập tức, chàng lấy ra mấy mũi thủ sẵn. Lúc đó, bọn đại hán áo tím dưới sự đốc thúc của Vạn Cực Đế Quân, nhắm mắt tràn tới.

Chàng đã có lời tuyên hứa là không hề sử dụng hai môn võ công Thiên Oai Chưởng và Thần Phong Chưởng nữa, mà hai môn võ công này lại có phần mãnh liệt hơn Quỷ Phủ Âm Khí và Cửu Âm Chưởng rất nhiều. Do đó, chàng không tạo được một ưu thế rõ rệt.

Vàng kiếm quang ào ào bay tới, bao vây bốn mặt, phủ từ trên đầu chụp xuống, dù mưa rơi cũng không lọt qua một hạt bụi nước.

Vạn đử mười thành công lực, Độc Cô Thanh Tùng quét hai bàn tay quanh một vòng, tung ra liên tiếp bảy chưởng.

Bọn Vạn Cực Đế Quân bị chưởng phong hất hổng chân, bạt về phía hậu.

Thừa thế, chàng không ngừng tung chưởng, chuyển thế thủ sang thế công, làm bọn chúng luôn luôn thoái hậu, vòng vây mở dần ra rộng hơn trước.

Chỉ đến lúc đó, chàng mới phát xuất Xạ Phách Châm.

Hơn mười kiếm thủ của Vạn Cực Đế Quân đã trúng châm nhưng loại Xạ Phách Châm không phải là ám khí tẩm độc, nên chúng không nghe cảm giác gì.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng, cao giọng gọi:

- Ngươi đệ! Ngươi đệ! Mang Quỷ Vương Trượng đến gấp!

Tại sao chàng không gọi Long Mã mà gọi Ngươi Nhi? Chỉ vì cục diện là rừng người núi kiếm, Long Mã dù thông linh cùng cực cũng không làm sao đương cự nổi với chúng. Biết đâu nó chẳng gặp điều bất hạnh mà sanh thêm phiền phức?

Còn như Ngươi Nhi, hẳn có Kim Long Kiếm, hẳn dễ dàng chống trả với bọn Huyết Ảnh Cung, hơn nữa, có hắn bên cạnh, chàng sẽ đỡ lo một mặt.

Vạn Cực Đế Quân nghe chàng gọi Ngươi Nhi mang Quỷ Vương Trượng đến, bật cười man dại:

- Tiểu tử! Vô ích! Dù cho ngươi có thanh Thiết Bảng của Đại Thánh Tôn Hành Giả trong tay, cũng không có hy vọng thoát đi hôm nay! Đã đến lúc ngươi tận số rồi, có quật cường cho lắm cũng thế thôi!

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, tiếp tục phóng chưởng, duy trì thế công chờ Ngươn Nhi đến.

Bất ngờ, một đạo tử quang chớp lên, như ánh điện loé ngang trời, cuốn vòng cầu trút xuống cục trường. Đạo tử quang bật lên một tiếng soạt, vai tả của Độc Cô Thanh Tùng nhuộm máu đỏ ngầu.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -